

LES MEVES CANTADES ALS PARVULARIS

Records i experiències

XESCO BOIX i MASRAMON

Per sort i per desgràcia meva, sóc barceloní, i de jove, vaig anar a raure a l'Eixample. Vivíem, nois i noies, en un d'aquells pisos de sostres alts; de poca llum natural i de celoberts lúgubres. Terres de mosaic virolat de quadrets i lavabos d'una amplitud immensa... La meva cambra, donava a l'interior de l'illa de cases, i cada matí, em despertava l'alegre piuladissa del parvulari Sant Nicolau, que tenia el pati allà sota. No els podia veure de casa estant, els nens, però els sentia. Ja n'hi havia prou!

Des dels divuit anys que tenia la dèria d'anar amb bicicleta per Barcelona. A partir de l'any 1976, m'havia proposat una cosa prou ambiciosa: cantar cada dia, és a dir: fer una actuació diària. Intuïa que la pràctica em donaria una gran desimboltura, i aprendria, d'aquesta manera, a «estar» amb els infants. I així fou. Cada dia feiner, agafava, doncs, la meva bicicleta... i a una escola distinta! Us ho imagineu? Una mica era per parar boig. No els demanava monedes a canvi; els demanava, solament, un llibre bonic per a la biblioteca que m'estava fent... (I ara ja és prou grossa). Si en vaig veure d'escoles! Petites, mitjanes i grosses. Si en vaig veure de parvularis! En zones benestants i en zones extremes. Quan em tocava un parvulari, jo acostumava a dir a les mestres: «No és el meu fort cantar amb la mainada tan menuda, però ben segur que alguna cosa hi aprendré.» I així era. Vaig aprendre moltes coses. En primer lloc, eren molt petits, tres, quatre, cinc anys, i calia emmotllar-se al seu «ritme» lent. Això m'amoïnava de primer, però vaig descobrir que era importantíssim. Calia: molta calma, paciència, observació atenta i amatent; dicció lenta, clara i reposada; actitud tendre, afectuosa i amorosa. Ser capaç d'encomanar rialles..., però, alerta!, sempre amb un control, aconseguit amb la pròpia «presència». Això no és fàcil; ja ho sé. Hi ha gent que diu que és un do. Jo diria que es pot aprendre si hi ha un gran amor a l'ofici. Quantes parvulistes expertes

he vist! Quantes fora de polleguera!, aixafades per manca d'espai, soroll i aldarull difícils de controlar... Quants parvularis insípidos, com petites presons... I en canvi d'altres, acollidors, casolans, plens de gust, on hom s'hi sentia com a casa...

Bé, i què els cantava i què els canto als infants del parvulari? Tot un repertori de cançons màgiques, de rotllo-rotllo, de falda (si eren molt petits) cantarelles, cançons-joc, cançons de gresca, cançons calmoses, moixaines, danses fàcils, cançons mimades... etcètera. Com que sóc al meu país, ho acostumo a fer en català. Quan els infants no m'entenen, començo en castellà i acabo en català.

De fet, els animadors com jo, no ens proposem altra cosa que fer un primer coixí; donar la primera empenta; començar a sensibilitzar i iniciar una mica els infants, perquè agafin gust per la música i les cançons. Jo voldria haver portat tants infants a les corals! Jo no sóc un professor de música, però sempre he sostingut, que els animadors hauríem d'anar de bracet amb ells. Nosaltres desvetllem els nens; ells els eduquen.

Resumint: amb els infants de parvulari, jo intento de traspasar-los unes melodies, sobretot de la terra; sense estridències, d'una manera reposada i amb gust. Sempre amb les ganes de fer un bon coixí: que creixin bé tot estimant el ritme, les cançons, els contes, el bo i millor que tragina la música i la rondallística infantil. Els nens petits són molt tendres i cal anar amb molta cura... Ull viu!, doncs. Diuen els entesos, que aquests primers anys són veritablement «decisius»...

Una mica de repertori

Cançons calmoses: «La Pastoreta», «El noi de la mare», «Per la carretera» (Cançó mimada.— Sil·labejar a poc a poc, arrossegar les paraules, posar-hi com una màgia en els gestos.)

«Peu polidó», «Cinc pometes té el pomer», «Sol, solet», «Marieta vola, vola» (Cantarella), «Els titelles», «El Cervetó» (Cançó mimada), «L'Arc de Sant Martí» (Cançó màgica), «Cu-cú, cantava la rana», «Tengo, tengo, tengo». Etcètera.

Cançons de gresca: «En Joan petit», «La masovera», «El gegant del Pi», «Plou i fa sol», «Escarbat, bum, bum», «Ara plou», «Fes-te encí, fes-te encà», «Demà és festa», «Cops de mans», «Les rodes del cotxe». Etcètera.

Danses simples i fàcils: «Al pati de l'escola», «En Joan petit», «La coqueta amb sucre», «Sobre el pont d'Avinyó», «Xarlot, xarlot».

Contes: «El gegant del Pi», «En Patufet», «El colom i la formiga», «Les set cabretes», «La caputxeta vermella», «El conte del cargol». Etcètera.

X.B.M.

BUTLLETA		D'INSCRIPCIÓ	
		DE SUBSCRIPCIÓ	
COGNOMS		NOM	
ADREÇA			
POBLACIÓ	D.P.	PROVÍNCIA	
TELEFON			
S'inscriu a l'Associació de Mestres «Rosa Sensat»		2.200,— ptes. ☐	
Se subscriu a Perspectiva Escolar (10 números)		2.200,— ptes. ☐	
Se subscriu a In-fàn-ci-a (6 números)		1.500,— ptes. ☐	
(Preus per l'any 1983)			
Pagament: per taló adjunt a la Butlleta		☐	
Per domiciliació bancària		☐	

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA			
Nom i Cognoms			
Nom i Cognoms del titular			
Banc/Caixa		Agència	
Població		Província	
n. compte / llibreta			
Senyors: Els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin el rebut que, anyalment els presentarà «Rosa Sensat» a.a.p.s.a. per al pagament de la meua			
● inscripció a l'Associació de Mestres «Rosa Sensat»		☐	
● subscripció a Perspectiva Escolar		☐	
● subscripció a In-fàn-ci-a		☐	
(atengueu únicament el rebut d'allò que està assenyalat amb una creu)			
(firma)			

ci-31

(ENVIEU EL PAPER SENCER)